

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **ZUCCA a.s., IČO 28350600**
sídlem Boskovštejn1, Boskovštejn

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2021, č. j. MZP/2020/560/1865

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou podanou dne 15. 2. 2021 ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2021, č. j. MZP/2020/560/1865 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žalobcova odvolání proti rozhodnutí

České inspekce životního prostředí ze dne 28. 7. 2020, č. j. ČIŽP/47/2020/2300 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým inspekce nařídila zastavení provozu vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečištění ovzduší umístěných v provozovně Bioplynové stanice Velký Karlov v katastrálním území Hrádek u Znojma (dále jen „Bioplynová stanice“), zařazených pod níže uvedenými kódy přílohy č. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), a to: zdroje zařazeného pod kód 3.7. Výroba bioplynu anaerobní fermentací a zdroje zařazeného pod kód 1.2. Spalování paliv v pístových spalovacích motorech o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 0,3 MW do 5 MW, konkrétně kogenerační jednotky, ve které dochází ke spalování vyrobeného bioplynu (oba zdroje dále souhrnně jen jako „zařízení“).

2. Česká inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájila se žalobcem řízení o zastavení provozu zařízení dne 8. 3. 2018. Protože žalobce vzápětí dne 18. 4. 2018 požádal u Krajského úřadu Jihomoravského kraje o povolení provozu zařízení dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, přerušil správní orgán I. stupně dne 23. 4. 2018 řízení o zastavení provozu zařízení do skončení povolovacího řízení. Nejednalo se přitom o první žádost žalobce o povolení provozu, žádá z dosud podaných žádostí (ze září 2015, září 2016 a ledna 2018) ovšem nebyla úspěšná.
3. Poté, co příslušné správní orgány žalobcovu žádost o povolení provozu zařízení z dubna 2018 zamítly (zamítnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020, č. j. MZP/2019/560/2244), pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o zastavení provozu. Do té doby byla žalobci dvakrát udělena pokuta za provoz zařízení bez povolení.
4. Prvostupňovým rozhodnutím bylo z moci úřední rozhodnuto o zastavení provozu zařízení. Žalobci uložil orgán I. stupně povinnost zastavit dávkování surovin do technologického zařízení zdroje znečišťování ovzduší zařazeného pod kódem 3.7. Výroba bioplynu ode dne bezprostředně následujícího po nabytí právní moci daného rozhodnutí a nechat doběhnout technologický cyklus probíhající na již nadávkovaných surovinách a nový technologický cyklus již nezahajovat. Stejným důvodem rozhodnutí bylo, že žalobce provozuje zařízení bez patřičného povolení provozu podle zákona o ochraně ovzduší již od roku 2015. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí přílišný formalismus a nesprávné posouzení věci, když žalobce již ve svém odvolání uvedl, že činí veškeré kroky k získání povolení k provozování Bioplynové stanice. Není to však žalobce, který znesnadňuje získání oprávnění k provozu stanice, nýbrž jsou to příslušné úřady, které svým nekonceptním jednáním a rozdílným rozhodováním komplikují a stěžují získání oprávnění. K tomu žalobce odkazuje na žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. MZP/2019/560/2244, kterým bylo potvrzeno zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení provozu, a na spis k řízení o této žalobě vedený Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 62 A 28/2020.
6. Žalobce rozporuje závěr žalovaného, že se nesnaží vyhovět požadavkům pro udělení povolení potřebného pro provoz zařízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že když žalobce „získal závazné stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JMK 103805/2020 ze dne 18. 8. 2020, opět nedodržel předloženou projektovou dokumentaci, na základě které závazné stanovisko získal, když při místním šetření byl zjištěn nesoulad

skutečného stavu a stavu popsaného ve schválené projektové dokumentaci. Není to poprvé, co odvolatel provedl stavební úpravy, které nebyly v projektové dokumentaci obsaženy. O závažnosti takového počínání pak svědčí i to, že autor projektu odmítl s odvolatelem dále spolupracovat.“ Žalobce vysvětluje nesoulad mezi projektovou dokumentací a skutečným stavem nutností provést stavební úpravy po havárii, ke které v rámci Bioplynové stanice došlo v červenci roku 2020. Žalobce změnil zastřešení nádrže F0, kdy nově zvolil technickou úpravu dvoumembránového zastřešení od společnosti KK projekt s.r.o., zatímco dle projektové dokumentace k závaznému stanovisku mělo jít o dřevěný strop a membránu. Zmíněná havárie byla dle žalobce důvodem, proč ukončil spolupráci se společností agriKomp Bohemia s.r.o. Podle žalobce je přitom mezi stranami sporné, kdo havárii zapříčinil. Žalovaný a orgán I. stupně tak podle žalobce vychází z neúplných zjištění a nejednají objektivně.

7. Žalobce dále k nesouladu skutečného stavu s projektovou dokumentací uvedl, že již krajskému úřadu poskytl doplnění dokumentace. Z toho podle žalobce vyplývá, že činí veškeré kroky ke zlegalizování provozu Bioplynové stanice. Žalobce očekává, že k povolení provozu může dojít ve velmi krátké době. Smyslem žaloby je podle něj to, aby byla zrušena obě rozhodnutí o zastavení provozu a předmětné správní řízení bylo přerušeno do skončení řízení vedeného Krajským úřadem Jihomoravského kraje o povolení provozu Bioplynové stanice pod sp. zn. S-JMK 75986/2020/OŽP/Hel.
8. Dále žalobce vyvrací závěr žalovaného, že žalobce nedisponuje platným stanoviskem EIA a bude jej muset opětovně žádat. S poukazem na dokument *Shrnutí problematiky posuzování vlivů na životní prostředí záměru „Bioplynová stanice Velký Karlov – skutečný stav včetně budoucích úprav“ z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí* vypracovaný společností KK projekt s.r.o. žalobce tvrdí, že nové stanovisko EIA nepotřebuje, neboť nehodlá zpracovávat vedlejší živočišné produkty.
9. Ohledně pokuty ve výši 2.000.000,- Kč za provoz zařízení bez povolení žalobce uvedl, že proti ní podal žalobu. V napadeném rozhodnutí absentuje zmínka o tom, že jí soud přiznal odkladný účinek. O žalobě dosud nebylo meritorně rozhodnuto.
10. Žalobce s poukazem na několik dokumentů tvrdí, že mu případné zastavení provozu zařízení způsobí nevyhnutelnou újmu, kterou označuje za likvidační. Výkazem zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2019 dokládá, že provoz Bioplynové stanice tvoří více než 90 % jeho zisku. Nejde však pouze o ušlý zisk, zastavení provozu vyžaduje provedení celé řady opatření souvisejících s vychladnutím nezfermentovaného materiálu v reaktoru, vývozem digestátu, zakonzervováním silážního žlabu, nedostatečností kapacity silážních žlabů, nemožností skladování již nasmlouvaných substrátu od dodavatelů, uvedení stanice do provozu po dlouhodobé odstávce, nemluvě o ztrátě zaměstnanců.
11. Pokud napadené rozhodnutí zmiňuje připomínky Spolku za ŽP Velkého Karlova, z. s., že provoz Bioplynové stanice bez složkového povolení obtěžuje občany Velkého Karlova a sousedních obcí, nelze jim přisvědčit, když Bioplynová stanice splňuje veškeré zákonné podmínky pro její provoz, včetně emisních limitů. Spolek svá tvrzení ničím neprokazuje. Provoz bioplynových stanic je přitom dle žalobce bezpochyby ve veřejném zájmu.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalobce odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Žalobní námitky veskrze opakují argumentaci žalobce z předchozího řízení a správní orgány je už

dříve dostatečně vypořádaly. Podstatou napadeného, respektive prvostupňového rozhodnutí je, že žalovaný dlouhodobě provozuje zařízení bez příslušného povolení.

13. Žalobce dle žalovaného neuvedl nic konkrétního, co by svědčilo o porušení jeho veřejného subjektivního práva, protože žalobce nebyl oprávněn zařízení provozovat.
14. Standardní postup u povolování provozu bioplynových stanic jakožto stacionárních zdrojů znečištění je takový, že je nejprve požádáno o povolení, až po jeho udělení je zahájen provoz. V daném případě však povinnost požádat o povolení vznikla už žalobcovu právnímu předchůdci, ten tak měl učinit do 1. 9. 2013. Povinnost požádat o povolení pak přešla na žalobce jakožto na nového majitele a provozovatele Bioplynové stanice. Žalobce však o povolení požádal až po téměř půl roku vlastního provozování zařízení bez povolení. Od té doby podal několik žádostí o povolení provozu, všechny byly neúspěšné. To, že povolení k provozu nezískal, ať už z jakéhokoli důvodu, neopravňuje žádného žadatele, aby dál provozoval zařízení bez povolení.
15. Žalobcovy námitky týkající se řízení o povolení provozu zařízení (nedostatků tohoto řízení) nebo žaloby proti rozhodnutí o nepovolení provozu zařízení nepovažuje žalovaný za relevantní ve vztahu k nyní projednávané věci. Ani fakt, že žalobce znovu požádal o povolení provozu a věří, že tentokrát bude žádost úspěšná, nic nemění na skutečnosti, že žalobce déle než 6 let provozuje zařízení nelegálně. Žalovanému ani po dotazu na příslušný krajský úřad není známo, že by od zamítnutí poslední žalobcovy žádosti bylo o povolení znovu požádáno. Orgán I. stupně navíc při místním šetření dne 1. 10. 2020 zjistil nesoulad mezi skutečným stavem a stavem popsáním v předložené projektové dokumentaci k *Závaznému stanovisku k umístění a provedení stavby vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle projektové dokumentace*, které vydal Krajský úřad Jihomoravského kraje dne 18. 8. 2020 pod č. j. 103805/2020, na které odkázal žalobce. Proto nelze usuzovat, že by provoz zařízení mohl být v krátké době povolen, jak žalobce tvrdí.
16. K deklarovanému smyslu žaloby – zrušení rozhodnutí o zastavení provozu a přerušení správního řízení do skončení povolovacího řízení vedeného krajským úřadem pod sp. zn. S-JMK 75986/2020/OŽP/Hel. – žalovaný uvádí, že jde o mylnou informaci. Řízení vedené pod sp. zn. S-JMK 75986/2020/OŽP/Hel. není řízením o povolení provozu stanice, nýbrž se týká umístění a provedení stavby Bioplynové stanice.
17. K tvrzené hrozící likvidační újmě jakožto k nevyhnutelnému důsledku zastavení provozu zařízení žalovaný zdůraznil, že žalobce provozuje zařízení nelegálně dlouhodobě. Žádná újma by žalobci nevznikla, pokud by nelegální provoz nezačal před vydáním povolení. Žalobce však provozuje zařízení už déle než 6 let, po celou dobu mu provoz generuje zisk. Obdobný případ takto dlouho trvajícího nelegálního provozu dle žalovaného nebyl dosud zaznamenán. Nadto nebyla ani udělena certifikace výstupnímu produktu z Bioplynové stanice jako hnojiva. Dalším provozem Bioplynové stanice tak vzniká další výstupní produkt, se kterým je mnohdy nakládáno i nezákonnými způsoby (k tomu žalovaný odkazuje na dopis žalobce ze dne 17. 9. 2020, ve kterém mimo jiné informuje orgán I. stupně, že po havárii „*Obsah fermentační nádrže F0 byl z části přečerpán do ostatních fermentačních nádrží a zbytek aplikován na zemědělské pozemky.*“)
18. K argumentaci žalobce ohledně hrozícího ušlého zisku žalovaný připomíná, že rozhodnutí o zastavení provozu bylo formulováno tak, aby žalobci vznikly pokud možno pouze minimální náklady a aby nedošlo k naplnění predikcí, které žalobce nastínil.

19. Není pravdou, že provoz Bioplynové stanice splňuje veškeré zákonné požadavky, protože neexistuje platné povolení, které slouží právě k tomu, aby pro provoz stanovilo podmínky. Pokud žádné podmínky provozu nebyly náležitým způsobem stanoveny z důvodu nevydání povolení, je logické, že ani nemohou být plněny.
20. Ze zákona o ochraně ovzduší vyplývá, že mohou být provozovány pouze takové vyjmenované zdroje znečištění, které úspěšně prošly řádným povolovacím procesem. Všichni provozovatelé vykonávající činnost, pro kterou je podle zákona potřeba povolení, mají povinnost toto povolení mít, pouze pak mohou tuto činnost vykonávat v souladu se zákonem. Pokud by žalovaný na tento požadavek rezignoval a umožnil žalobci provozovat zařízení bez povolení dokonce déle než 6 let, způsobil by tím neodůvodněnou a nepřipustnou nerovnost mezi provozovateli zdrojů znečištění. Žalovaný nemůže připustit, aby porušování či obcházení zákona přinášelo provozovatelům, kteří se jich dopouštějí, výhodu v podobě peněžních zisků či jiného prospěchu. Provozování stacionárních zdrojů bez patřičného povolení navíc přispívá k vytváření dojmu, že zákon o ochraně ovzduší není třeba respektovat.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
22. Soud dle § 75 soudního řádu správního přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší je provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 tohoto zákona povinen *„provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.“*
24. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší *„V případě, že provozovatel provozuje stacionární zdroj uvedený v příloze č. 2 k tomuto zákonu bez povolení provozu, rozhodne inspekce o zastavení provozu tohoto zdroje.“* Podle odst. 3 téhož ustanovení nemá odvolání proti rozhodnutí o zastavení provozu odkladný účinek.
25. Soud nejprve konstatuje mezi stranami nespornou skutečnost, že žalobce provozuje zařízení bez povolení podle zákona o ochraně ovzduší již od 1. 4. 2015. Protiprávní stav spočívající v provozování zařízení jakožto stacionárních zdrojů znečištění uvedených v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší trval již v době, kdy se žalobce stal jejich majitelem a provozovatelem (Bioplynová stanice je v provozu od roku 2006, povinnost požádat o povolení vznikla předchozímu provozovateli ze zákona o ochraně ovzduší v roce 2013). Provoz od té doby nepřerušil, naopak v něm nadále pokračoval. Od té doby opakovaně žádal o vydání povolení, avšak žádná z jeho žádostí nebyla úspěšná.
26. Podle tvrzení žalovaného žalobce nepřerušil provoz zařízení ani po vydání prvostupňového rozhodnutí, ani po vydání napadeného rozhodnutí, ani po podání žaloby, ačkoliv odvolání proti rozhodnutí o zastavení provozu nemá odkladný účinek a ani správní žalobě nebyl odkladný účinek přiznán. Žalobce toto tvrzení nerozpориje.
27. Podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší *„Povolení provozu obsahuje závazné podmínky pro provoz stacionárního zdroje, kterými jsou:*

- a) specifické emisní limity,
- b) způsob, podmínky a četnost zjišťování úrovně znečišťování,
- c) emisní stropy pro stacionární zdroj nebo provozovnu, které je stacionární zdroj součástí,
- d) provozní řád, jedná-li se o stacionární zdroj označený ve sloupci C v příloze č. 2 k tomuto zákonu; provozní řád obsahuje soubor technickoprovozních parametrů a technickoorganizačních opatření k zajištění provozu stacionárního zdroje, včetně opatření k předcházení, ke zmírňování průběhu a odstraňování důsledků havarijního stavu v souladu s podmínkami ochrany ovzduší,
- e) technické podmínky provozu stacionárního zdroje, pokud nejsou obsahem provozního řádu podle písmene d),
- f) podmínky provádění činností a provozu technologií souvisejících s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění,
- g) zvláštní podmínky provozu při překročení regulační prahové hodnoty u stacionárního zdroje podle § 10 odst. 3, h) kompenzační opatření, pokud byla uložena,
- i) v případě tepelného zpracování odpadu stanovení množství odpadu a určení kategorií odpadu, které lze spalovat, specifikaci minimálních a maximálních hmotnostních toků nebezpečných odpadů, jejich minimální a maximální spalné teplo a maximální obsah znečišťujících látek v nebezpečných odpadech, zejména polychlorovaných bifenyliů, pentachlorfenolu, chloridů, fluoridů, síry a těžkých kovů,
- j) podmínky pro umístění stacionárního zdroje, pokud nepředcházelo řízení podle jiného právního předpisu, nebo
- k) podmínky pro zkušební provoz podle stavebního zákona; nejdéle na 6 měsíců od zahájení zkušební provozu lze podmínky pro zkušební provoz stanovit odlišně od podmínek provozu stanovených tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.“

28. Soud předně odmítá tvrzení žalobce, že plní veškeré zákonné podmínky pro provoz zařízení. Základní zákonnou podmínkou provozu je disponovat příslušným povolením, jehož obsahem mohou a mají být další podmínky provozu. Soud tedy považuje za zcela evidentní, že žalobce provozuje zařízení nelegálně, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že dle výsledků jednoho konkrétního měření splnil emisní limity dle příslušné vyhlášky, když obsahem povolení provozu, které dosud nezískal, mohly být limity jiné, přísnější, ale také další podmínky provozu.
29. Soud považuje za nepřipadnou také argumentaci žalobce, že žalovaný ani orgán I. stupně nezohlednily žalobcovu trvající snahu povolení získat. Žalobce rozporuje tvrzení obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně nesouladu projektové dokumentace, která byla schválena závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, a skutečného stavu, kterými žalovaný ilustroval nevhodný přístup žalovaného k povolovacímu řízení. Podle žalobce si změnu stavby vyžádala havárie, v jejímž důsledku také rozvázal spolupráci s autorem původní (schválené) projektové dokumentace. Tyto námitky však soud nepovažuje za opodstatněné ve vztahu k řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalobcem vytknuté dílčí nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně poukazy na chyby jím nasmlouvaných zpracovatelů dokumentace, neměly a ani nemohly mít vliv na znění výroku napadeného rozhodnutí, respektive na zákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Nemění totiž ničeho

na stěžejním a fakticky jediném důvodu, proč bylo žalobci nařízeno zastavit provoz zařízení. A sice, že zařízení již po řadu let provozuje bez příslušného povolení. Pouhá snaha o získání povolení, byť se žalobci může jevit jako předurčená k brzkému úspěchu, nezakládá veřejné subjektivní právo na provozování stacionárního zdroje znečištění bez povolení. Zákon možnost provozovat zdroj znečištění bez patřičného povolení nepřipouští. Z výše uvedených důvodů soud nepřijal návrh žalobce provést důkaz spisem Krajského soudu v Brně o žalobě proti rozhodnutí o nepovolení provozu zařízení vedeným pod sp. zn. 62 A 28/2020, ani se soud na návrh žalobce nedotázal Krajského úřadu Jihomoravského kraje, zda k němu žalobce po zamítnutí žádosti o povolení provozu zařízení z dubna 2018 podal novou žádost o povolení provozu. Dle přesvědčení soudu touto cestou nelze získat žádné nové relevantní poznatky pro rozhodnutí. Soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že řízení sp. zn. 62 A 28/2020 nebylo dosud skončeno, ani ve věci nebylo nařízeno jednání, přičemž dokumenty, na které se žalobce v rámci daného spisu odkazuje, jsou již součástí spisu k nyní projednávané věci, respektive správních spisů k řízení o zastavení provozu zařízení, které má soud k dispozici.

30. Podobně také zmínka o nutnosti obstat si stanovisko EIA, která se objevuje v napadeném rozhodnutí, podle soudu neměla žádný vliv na výsledek řízení o zastavení provozu. Žalobní námitky směřující pouze proti odůvodnění rozhodnutí, které však nemohly způsobit nezákonnost rozhodnutí a ani nepředstavují porušení žalobcových procesních práv, tedy soud nemohl shledat důvodnými. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ostatně uvedl, že ať už by žalobce byl či nebyl povinen si pro účely povolení provozu zařízení obstat nové stanovisko EIA, na rozhodnutí o zastavení provozu by se to nijak neprojeвило, s čímž se soud ztotožňuje.
31. Soud neakceptuje ani námitku, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí zmínka, že žalobě proti rozhodnutí o udělení pokuty ve výši 2.000.000,- Kč za provoz zařízení bez povolení přiznal soud odkladný účinek. Žalobce totiž vůbec nevysvětlil, v čem by absence této zmínky měla svědčit o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ani soud v ní nic nezákonného nespatřuje, neboť přiznání odkladného účinku v jiném řízení není relevantní pro nyní posuzovanou věc.
32. Soud považuje za zcela nepřipadnou také žalobcovu námitku, že kvůli zastavení provozu přijde o zisk, což pro něj může být likvidační. Provozovat stacionární zdroje znečištění bez povolení, tedy v rozporu se zákonem, bylo svobodným podnikatelským rozhodnutím žalobce. Žalobce se tak sám dobrovolně dlouhodobě vystavuje riziku sankcí v podobě pokut či nařízení zastavení provozu, přičemž si tohoto rizika musí být velmi dobře vědom. Je s podivem, že se žalobce ochotně přiznává, že nelegální provoz zdrojů znečištění ovzduší je jeho hlavní podnikatelskou aktivitou a stěžejním zdrojem příjmů a domáhá se u soudu svého domnělého práva v této nelegální činnosti dále pokračovat, aby tak ochránil své dosavadní i budoucí zisky. Takovému počínání nemůže správní soud poskytnout ochranu.
33. Ze stejných důvodů soud nemůže akceptovat námitku, že si zastavení provozu vyžádá nemalé náklady navíc, které se žalobce pokusil vyčíslit s pomocí několika dokumentů (Prohlášení o důsledcích zastavení činnosti BPS Velký Karlov, Rozpočet na vybagrování a vyčištění reaktorů a potrubí, Cenová nabídka na uložení odpadu a současné odmítnutí skladování z kapacitních důvodů, Rozpočet na pronájem mobilní výtopny). Soud souhlasí se žalovaným, že za případný vznik těchto nákladů nenese odpovědnost nikdo jiný, než ten, kdo zařízení provozuje bez povolení. Pokud by provoz zařízení nebyl zahájen, respektive pokud by v něm nebylo pokračováno v situaci, kdy příslušné povolení

opakovaně nebylo vydáno, pak by žádné eventuální zvýšené náklady na sanaci přerušného provozu nikdy nevznikly.

34. Ačkoliv nebylo povinností správních orgánů brát větší ohledy na finanční zájmy žalobce jakožto provozovatele nepovolených zdrojů znečištění ovzduší, přesto soud konstatuje, že vůči žalobci projevil jak žalovaný, tak i orgán I. stupně mimořádnou vstřícnost, když mu nenařídili ukončit provoz zařízení okamžitě, nýbrž mu umožnili dokončit stávající provozní cyklus, a tím i tyto náklady spojené se zastavením provozu minimalizovat. Nadto správní orgán I. stupně přerušil řízení do vyřízení žalobcovy žádosti o povolení provozu. Vzhledem k takto projevené vstřícnosti a dále ke skutečnosti, že o zastavení provozu bylo rozhodnuto až po více než šestiletém nelegálním provozu zařízení, navíc po opakovaném udělení pokuty za nepovolený provoz, nepovažuje soud napadená rozhodnutí za nesprávná či přehnaně formalistická.
35. Soud přisvědčuje žalovanému i v tom, že provozování bioplynových stanic může být ve veřejném zájmu pouze za předpokladu, že jde o provoz povolený, v souladu se zákonem. A rovněž také v tom, že správní orgán nemůže vytvářet nerovné podmínky mezi provozovateli tím, že by v případě žalobce toleroval provoz zdroje znečištění bez povolení, navíc trvající řadu let. Správním orgánům nelze klást za vinu, že nenadsadily soukromý zájem žalobce nad veřejný zájem na ochraně životního prostředí, čistotě ovzduší, a dodržování zákonů.
36. Co se týče námitek žalobce proti průběhu řízení o poslední žalobcově žádosti o povolení provozu zařízení, soud konstatuje, že tyto žalobce formuloval velmi obecně (v zásadě pouze odkázal na žalobu proti rozhodnutí, kterým toto řízení skončilo, a příslušný soudní spis). Soud je vypořádá rovněž obecně, a sice konstatováním, že tyto námitky jsou předmětem jiného soudního řízení. Žalovaný neměl povinnost v řízení o zastavení provozu přezkoumat rozhodnutí z předchozích povolovacích řízení, a to ani k námitkám žalobce, které navíc nebyly dost konkrétní. Absence povolení k provozu je sama o sobě důvodem pro rozhodnutí o zastavení provozu. Žalovaný tedy nemusel zkoumat, proč žalobce povolení nezískal, nadto mu tyto skutečnosti mohly být známy z jeho úřední činnosti. Případnou nezákonnost rozhodnutí o nepovolení provozu měl žalobce namítat v příslušném správním řízení, případně v příslušném soudním řízení správním. Není úkolem zdejšího soudu, aby tyto námitky v rámci nyní řešené věci vypořádával a zasahoval tak do rozhodovací činnosti Krajského soudu v Brně, který přezkoumává žalobu proti rozhodnutí o nevydání povolení provozu stacionárních zdrojů znečištění. Navíc ani případný závěr o nezákonnosti rozhodnutí o nepovolení provozu zařízení by ničeho nezměnil na závěru o zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr

37. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. července 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu